

CHƯƠNG IX

Như Hạnh rời lớp học. Cô đi lẩn giữa mọi người. Thỉnh thoảng cô quay lại nhìn phía sau một cách dè dặt. Cô có cảm tưởng gã thanh niên lúc nãy còn đứng đầu đó, có thể gã sẽ bất thần đứng trước mặt cô hăm dọa một điều gì đó. Cô không hiểu mình đang sợ hay đứng đưng, có lẽ thắc mắc nhiều hơn.

Cô vừa đi, vừa lặng lẽ suy nghĩ, đầu cúi xuống và môi vô tình mím lại giống hệt như người đi kiếm tiền rơi. Cô không thấy Duy nhìn mình từ xa. Đến lúc đứng trước mặt anh, cô ngẩng lên, mặt vẫn còn ngơ ngác.

Duy chống tay trên cổ xe, nhìn Như Hạnh chăm chú:

- Em làm sao vậy?

Như Hạnh hơi ngoái lại nhìn phía sau:

- Lúc nãy em gặp một ông lạ lắm. Chặn em ở giữa đường và bảo đừng có đến đây học, coi chừng bị đòn.

Duy nhíu mày:

- Ai vậy?

- Em không biết.

- Nó có đánh em không?

- Không, chỉ hăm dọa, còn bảo có người khác muốn đánh. Ôi! Em sợ quá.

Duy nhìn cô chăm chăm:

- Không lẽ Mỹ Phượng làm chuyện đó?

Như Hạnh lắc đầu:

- Không phải đâu anh. Ông này lạ lắm và không nói gì đến chị Phượng hết.

Duy mỉm cười:

- Em là con gái mà chẳng hiểu gì về con gái hết.

- Anh nói gì kia?

- Không, là anh nghĩ vậy thôi. Em lên xe đi.

Như Hạnh ngồi phía sau, vịn áo Duy. Anh quay lại:

- Em muốn đi đâu?

- Ăn kem.

- Sao ăn kem hoài vậy, bộ không ngán hả?

- Không hề, thậm chí càng lúc em càng ghiền. Còn anh?

- Anh khác, ăn hoài một món ngán lắm. Cũng như tình cảm vậy, yêu hoài một người anh chán lắm.

Như Hạnh giã nây:

- Đó, đó. Tờ giờ em mới biết, sao không nói sớm cho em nhờ. Có nghĩa là mai một anh cũng chán em chứ gì?

- Chắc vậy.

Như Hạnh véo hông Duy một cái thật đau. Anh nhăn mặt tìm cách giữ tay cô lại:

- Em có biết mình véo đau lắm không?

- Biết. Nhưng tội của anh đáng bị véo lắm.

- Em lạ thật! Anh nói trước cũng không cho. Mai một anh nghỉ chơi với em, thì nhớ đừng bảo anh không nói trước nghe. Dữ quá, ai yêu cho nổi.

Như Hạnh giã nây:

- Buông tay ra. Ngừng lại bỏ em xuống đi.

- Chi vậy em?

- Không thèm chơi với anh nữa. Nghỉ chơi luôn.

- Không ăn kem hả?

Cô gục đầu vào vai Duy, cười khúc khích:

- Cũng được, ăn xong rồi nghỉ.

Duy bật cười:

- Khôn quá trời! Nhưng sau đó anh phải dụ cho em chơi với anh mới được.

Như Hạnh nói kháy:

- Không nghỉ nữa hả?

Duy quay lại nheo mắt:

- Có người yêu dễ thương thế này mà nghỉ chơi sao được, anh đâu có ngốc.

- Nịnh.

Cô im lặng nghĩ, rồi lại cười rúc rích. Duy quay lại:

- Cười gì?

- Em nhớ lúc mới về nhà, em sợ anh muốn chết được. Lúc ấy em không hề tưởng tượng hai đứa thương nhau được. Lạ ghê!

- Anh cũng vậy. Lúc em “hù” giữa đường, anh cũng không nghĩ được mình có thể yêu cô nàng nghịch hơn cả con trai.

Như Hạnh nghiêng người tới, áp mặt trên vai Duy. Cô định nói thì chợt bị đập vào vai một cái đau điếng, rồi một giọng khiêu khích:

- Vui há!

Cô quay lại, nhận ra Mỹ Phượng đang ngồi phía sau chiếc Spacy đang chạy áp sát vào cô. Chiếc xe vọt qua mặt họ, Mỹ Phượng quay lại, vẫy tay với Duy:

- Bái bai!

Duy chỉ nhìn không trả lời. Như Hạnh ngó chăm chú người lái xe phía trước. Cô ngờ ngợ nhìn nét quen quen. Cô có cảm tưởng đó chính là người thanh niên đe dọa mình lúc nãy, nhưng không nói với Duy, chuyện còn quá mù mờ.

Tối hôm sau nữa, Như Hạnh vẫn đến lớp học dương cầm. Có điều Duy đưa cô vào tận cửa như người ta đưa trẻ con đi học. Như Hạnh có sợ bị đe dọa thật, nhưng cô không nhát đến mức không dám đến Nhà Văn Hóa. Có lúc cô mơ hồ nghĩ, người giật dây cho tên du côn hôm nọ là Mỹ Phượng. Nhưng thấy mình nghĩ xấu cho cô ta nên cô thôi không nghĩ nữa. Cô chỉ tự hỏi tại sao gã hôm nọ không đánh cô, lại còn bảo để cô đề phòng? Lạ thật!

Tối nay, Duy đón cô ở hành lang. Như Hạnh chờ cho mọi người ra hết rồi đi thật nhẹ nhàng đến đứng phía sau anh. Duy lẳng lẳng hút thuốc và ngó lơ dăng xuống sân. Như Hạnh cười chúm chím định đợi Duy ngó vào lớp, bỗng anh lên tiếng:

- Thôi chứ, đứng đó hoài sao. Định hù anh đến chừng nào vậy?

Vừa nói, Duy vừa quay lại, cười chế giễu. Như Hạnh giận dữ:

- Ít nhất, anh cũng phải làm bộ không nhận ra em chứ? Anh làm em cụt hứng rồi.

Duy dang hai tay, nhún vai:

- Anh cũng muốn lắm. Nhưng gót giày em cứ nện trên gạch làm sao anh không nghe được.

Thấy cô ngó chỗ khác như không nghe, anh kêu cô đến gần:

- Lúc nãy gặp thằng bạn đi ngang, nó hỏi anh đến đón ai. Em biết anh trả lời sao không?

- Trả lời sao?

- Anh bảo đến đón... con.

- Đồ quỷ, đồ quỷ... - Như Hạnh đấm Duy lia lịa.

Cả hai đi xuống cầu thang. Cô ngược nhìn anh, cong môi lên:

- Anh có thấy anh giống đón con không? Đưa đón tận lớp học, làm như em là con nít vậy.

Duy ôm vai cô:

- Còn hơn cả con nít, vì lúc nào em cũng bị đe dọa. Để em một mình giữa đường, anh hồi hộp lắm.

Như Hạnh héch mũi:

- Anh làm em thấy giống... ba em quá... chỉ thiếu mỗi cái là bông em vào tận lớp thôi. Không sợ em tự ái hả?

Duy nhéo mũi cô một cái:

- Lá gan thì bé mà làm như cứng lắm. Hôm nào anh hù một trận xem có sợ không?

- Không dám sợ đâu. Coi chừng bị em hù lại đó.

- Thử xem.

Cô rời Duy ra nhìn lên hành lang. Thấy không có ai, cô nhảy lò cò xuống bậc thang, cười thích thú vì trò chơi của mình. Cô ngừng lại ngược lên nhìn Duy còn đứng ở mấy bậc thang phía trên neho mắt:

- Lúc trước em với nhỏ bạn hay chơi trò này lắm. Lần nào em cũng nhảy trước nó, con nhỏ tức lắm.

Cô cười hì hì và tiếp tục nhảy. Duy nhắc:

- Coi chừng té...

Nhưng anh chưa kịp dứt tiếng, Như Hạnh đã khuyu chân té phịch một cái. Cô kêu “á” lên một tiếng, mặt nhăn lại muốn chảy nước mắt. Duy nhảy vội xuống ngồi trước mặt cô:

- Có sao không? Đau lắm không?

- Đau muốn chết được. – Như Hạnh nhăn nhó.

- Anh đã bảo rồi mà. Đưa chân anh xem, có bị trật không?

- Chân thì không sao. Nhưng gót giày em bị gãy rồi.

- Trời đất! Mang giày cao gót thế này mà dám nhảy nhót. Anh sợ em thật.

Anh giúp cô tháo đôi giày:

- Giờ thì chịu khó đi chân không nghe cô nương. Anh đư đi mua giày mới luôn.

Cô đứng dậy, tay cầm đôi giày lủng lẳng, lắc đầu:

- Thôi về luôn, đi thế này em quê lắm.

Duy chống tay nhìn Như Hạnh một hồi, rồi lắc đầu như bảo cô “hết thuốc chữa”. Như Hạnh phớt lờ cái nhìn của Duy. Kéo tay anh chạy băng băng trên hành lang, cười láu lỉnh:

- May là giờ này không có ai. Chứ đông người, chắc em quê chết mất.

Cả hai xuống đến sân, Như Hạnh đứng ở góc tối chờ Duy lấy xe. Anh nhìn điệu bộ nhu mì của cô và cười cười. Như Hạnh ngồi phía sau, véo anh một cái:

- Làm gì mà anh cười hoài vậy? Định chọc quê em hả?
- Đâu có, anh đâu dám. Vịn chặt, anh chạy nhanh nghe.

Như Hạnh ngồi im. Duy chạy như bay trên đường. Cô sợ run cả người. Định kéo áo Duy bảo anh chậm lại thì bỗng một nhóm bốn, năm chiếc mô tô bóp kèn inh ỏi như khiêu khích rồi chày áp sát lại xe Duy. Anh nhìn thẳng phía trước phóng hết tốc lực. Bọn thanh niên lạ cũng đuổi theo. Đến góc ngã tư vắng người, không có đèn đường, Một chiếc chạy vọt lên chắn ngang đầu xe. Duy bẻ ngoặt tay lái tránh được. Anh cười lạnh lùng định rẽ vào đường khác, thì một chiếc mô tô lại áp tới chặn đường, bắt buộc Duy phải thẳng lại.

Anh nhìn tên lái xe đeo kính đen, hất hàm:

- Tụi mày muốn gì?
- Muốn mày xuống xe.

Duy vẫn ngồi yên, hơi chồm người chống tay trên tay lái, giọng anh cứng rắn:

- Đây là vụ gì đây? Tổng tiền hay thanh toán chuyện cá nhân?

Tên nọ yên lặng rút thuốc ra hút. Cử chỉ thật chậm rãi, như cố ý kéo dài thời gian để khùng bố tinh thần đối phương. Duy cũng lặng yên nhìn hẩn. Như Hạnh nhìn quanh năm tên chiếc xe vây tròn quanh cô và Duy. Những tên côn đồ mặt đầy vẻ hăm dọa sẵn sàng nhảy vào vòng chiến. Cô sợ hãi níu áo Duy, thì thầm:

- Đừng gây với tụi nó nghe anh.

Duy quay lại, vỗ nhẹ tay cô nói nhỏ:

- Em đừng sợ. Bây giờ em xuống xe về trước đi. Chạy ra ngoài kia gọi taxi cho an toàn, để mình anh ở đây thôi.

Như Hạnh lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi, em ở đây với anh.
- Có em, anh vướng víu lắm. Nghe anh đi.

Như Hạnh vẫn ngồi yên phía sau. Chợt cô nhìn thấy Thái. Đúng là hẩn. Hẩn đứng chống nạng, một tay dựa vào tay lái. Như Hạnh bước nhanh chóng xuống xe đi về phía hẩn:

- Lại là anh, tại sao anh...
- Hạnh!

Cô chưa nói dứt câu, Duy đã dựng nhanh xe và nhảy một bước kéo cô lại:

- Sao em liều vậy? Em có biết nguy hiểm lắm không?

Bốn, năm tên khác bắt đầu nhào đến. Thái hất hàm ra hiệu cho bọn hắn đứng yên, rồi đứng trước mặt Như Hạnh. Duy kéo cô ra phía sau anh, nhìn Thía trừng trừng:

- Mà mày muốn gì?

- Rạch mặt con bé này.

Như Hạnh sợ đéng người. Bản năng làm cô nép sát vào Duy hơn. Duy hơi lo, nhưng vẫn bình tĩnh cười gằn:

- Có dễ không?

Anh rút điện thoại trong túi, giơ trước mặt Thái:

- Chỉ cần tao bấm nút, bọn đàn em tao sẽ có mặt trong vài phút. Tụi mày năm thằng, liệu có đánh nổi với mười thằng không?

Thái chưa kịp mở miệng, Duy đã áp đảo:

- Lần trước Như Hạnh bị hăm dọa là tao đã đề phòng rồi. Thế nào? Muốn chơi thử không?

Thái đứng yên như suy nghĩ. Mắt hắn liếc về phía trước. Hắn không ngờ Duy phản ứng như vậy. Bọn kia nghe Duy nói có vẻ hơi chùn, một tên lên tiếng:

- Làm nhanh rồi rút đại ca.

- Khoan!

Thật ra không cần Duy phải dọa gì cả, Thái đang chờ công an đến. Hắn chỉ kéo dài thời gian mà thôi. Biết Mỹ Phượng thuê băng “Áo đỏ” thanh toán Như Hạnh, Thái đã cho báo với thằng bạn thân làm công an. Hắn không muốn hành hung Như Hạnh, và cũng rất sợ bị tóm. Hắn đề phòng nếu như thuyết phục Mỹ Phượng nói ra, Duy sẽ không tha cho hắn. Mà hắn thì chỉ muốn yên thân chơi bời, dính đến băng nhóm, phiền phức lắm.

Hắn cũng không dám ra mặt cản Mỹ Phượng, biết đâu cô nàng cũng cho người thanh toán hắn. Hiểu Mỹ Phượng rồi, hắn ngán cô đến tận cổ, và đang tìm đường rút một cách êm thấm. Mỹ Phượng không biết hắn hồi hận đã đại dột lao vào cô, vì vậy cô đã giao việc này cho hắn. Cuối cùng thì mèo vẫn hoàn mèo.

Ở góc đường chột có những ánh đèn chớp tắt liên tục, kèm theo tiếng còi hú inh ỏi. Đúng là công an tới! Bọn kia không ai bảo ai, phóng nhanh lên xe vọt thẳng. Thái cũng biến mất tiêu.

Duy đến đứng trước mấy chiếc xe vừa dừng lại:

- Tụi nó đi hết rồi. Cám ơn mấy anh.

Anh trở lại xe. Như Hạnh ngồi lên phía sau, mặt vẫn còn xanh mét vì sợ:

- Có khi nào họ trở lại không anh?

Duy quay lại nhìn mặt cô:

- Còn sợ lắm hả?

- Sợ muốn chết được. Lúc này nghe hắn nói, em muốn đứng tim. Em sợ đau lắm và xấu nữa.

- Em nghĩ anh để tụi nó làm được vậy hả?

- Nhưng họ đông quá.

Duy lắc đầu không nói gì. Như Hạnh chợt tò mò kéo nhẹ áo anh:

- Anh Duy! Bộ anh rủ bạn “phục kích” thật hả?

Duy chợt cười lớn:

- Bộ em tin hả?

Cô hoang mang:

- Lúc này thấy anh nói cứng quá, em tưởng...

Duy cười rung cả vai:

- Tưởng gì? Tưởng anh muốn “xã hội đen” hả? Em có ý nghĩ ngộ nghĩnh thật. Thật tình anh cũng không biết họ ở đâu mà nhờ nữa.

Như Hạnh hiểu ra, cô ngớ người:

- Trời! Vậy mà em tưởng... Anh cũng biết hù người ta nữa hả?

- Em tưởng chỉ có mình em biết làm vậy thôi à?

Cô véo vai anh một cái, rồi cười khúc khích:

- Giống trong phim ghê há anh. Ly kỳ dễ sợ! Anh có thấy vậy không?

- Anh thấy lúc đó em liều lĩnh như con nít. Đã sợ mà còn liều lĩnh, em lạ quá.

Duy chợt nắm tay Như Hạnh đặt lên chân anh, dịu dàng:

- Yêu anh long đong quá, phải không? Anh xin lỗi.

Như Hạnh ngơ ngác:

- Xin lỗi chuyện gì?

Duy lắc đầu:

- Mà thôi, có nói em cũng không hiểu. Nhưng anh hứa với em là sẽ không bị phiền phức nữa.

Như Hạnh im lặng một lát:

- Có nghĩa là... anh nghĩ chị Phượng đã...

Cô im bật. Duy cũng không nói nữa. Chỉ mân mê những ngón tay cô. Trong cảm giác bị đe dọa, cả hai cảm thấy thương nhau nhiều hơn. Với Duy sự che

chở, với Như Hạnh là cảm giác sợ hãi lẫn hy vọng. Cảm giác đó làm cô khẩn khít với Duy hơn.

o O o

Buổi trưa không ngủ, Như Hạnh qua phòng Hưng định rủ hẳn chơi cờ. Thấy hẳn ngủ, nên cô đi về phòng mình chơi đàn.

Được vài bản, cô buông đàn đứng lên. Cảm thấy buồn và tù túng không chịu được. Suốt ngày chẳng làm gì, ra ngoài đường một mình thì ngại. Từ buổi tối kinh khủng đó, cả nhà chẳng ai cho cô ra ngoài nếu không có người đưa. Và cô cũng thấy sợ nên chẳng đi đâu. Nguồn vui của cô bây giờ là Duy về để mỗi chiều đưa cô đi chơi, hay lên sân thượng ngắm cảnh. Mấy hôm nay Duy lại về trễ, thậm chí có lúc đi đến tối. Cô hỏi thì anh trả lời qua loa. Thấy Duy có vẻ không thích hỏi, nên cô không nhắc đến.

Kinh khủng nhất là sống mà chẳng làm gì. Tính cô quá sôi nổi, nên giam mình một nơi cô chịu không nổi. Đi chơi thì bị đe dọa. Lúc này cô thấy buồn chán vô cùng.

Xuống bếp lấy một thỏi sữa cô đặc, Như Hạnh mang ra sân nhấm nháp. Cô đong đưa chân trên chiếc xích đu, miệng chép chép kẹo sữa.

Ở ngoài đường, một chiếc Future thắng kếp, bóp kèn tin tin như gọi sự chú ý. Như Hạnh quay lại. Mắt cô sáng lên khi thấy Kha ngồi trên xe. Cô chạy bay ra mở cửa:

- Trời ơi! Lâu lắm rồi mới thấy nhị ca.

Kha dắt xe vào sân:

- Nhìn em như công chúa Bạch Tuyết vậy. Chỉ thiếu có bầy chú lùn.

- Lâu gặp nhị ca, giờ vừa gặp đã nghe nhị ca nói một câu hay tuyệt. Câu nói đáng được thưởng một hộp kem sữa lắm. Chờ em nha!

Nói rồi, cô chạy vào nhà. Lát sau trở ra với đĩa bánh sữa trên tay. Kha đã ngồi vào chiếc đu, anh ngừng lại cho Như Hạnh ngồi. Rồi lại tiếp tục đẩy cho nó đư lên xuống nhịp nhàng.

Như Hạnh mở lớp giấy, đưa anh thỏi kẹo:

- Nhị ca đi đâu vậy?

Kha nheo mắt:

- Đây có phải là lời đuổi khéo không?

Như Hạnh hếch mặt:

- Không đuổi. Nhưng nếu nhị ca về thì không giữ.

- Lâu gặp em, bây giờ thấy cũng không khác tí nào.

Anh quay lại ngắm cô:

- Miệng lưỡi thì cũng có gai, chỉ khác hơn là...
- Sao?
- Xinh hơn. Chịu chưa?
- Nếu ngày nào nhị ca cũng nói câu đó. Thì em bảo đảm nhị ca sẽ có kẹo đều đặn. Nhưng em hỏi nhị ca đi đâu vậy?

Kha nhún vai:

- Rảnh nên tới thăm em,
- Sao không rủ em đi chơi?
- Được không? - Giọng Kha hơi nghi ngờ, dè dặt.

Như Hạnh vô tình không để ý, cô hờn hờ:

- Có gì đâu mà không được. Em đang chờ có người rủ đi chơi khiếp đây này. Nói rồi, cô nhảy vèo xuống đất, chạy vào nhà.

Lát sau cô trở xuống, kéo tay Kha:

- Đi.
- Bây giờ đi đâu?
- Lung tung, chỗ nào cũng được.
- Mọii vẫn không bỏ được tật mê chơi. Không bị ý kiến gì à?
- Ai ý kiến?
- Anh Duy.

Như Hạnh phì cười:

- Anh ấy không khó như nhị ca tưởng đâu. Ngược lại...
- Ngược lại rất yêu và chiều em, đúng không?
- Sao nhị ca biết?
- Chuyện gì của mọii mà nhị ca không biết.
- Làm như nhị ca quan tâm tới em lắm vậy.
- Nếu vậy thì sao?

Như Hạnh khẽ bĩu môi:

- Quan tâm gì mà cả năm không tới thăm em.
- Nhị ca sợ không tiện. – Kha nói bóng gió.
- Có gì mà không tiện?

Thấy Như Hạnh vẫn vô tư, Kha im lặng một lát, rồi đề nghị:

- Bây giờ vô trường chơi, em chịu không?

- Chịu.
- Có thể đi đến mấy giờ?

Như Hạnh định bảo năm giờ về. Nhưng mấy hôm nay Duy về thất thường quá, chiều nay không hẳn anh đã có ở nhà. Cô bèn bảo Kha:

- Chừng nào chán thì về. Lúc này em rảnh lắm.
- Nhưng em không thể tự do như lúc trước.

Như Hạnh phì cười:

- Nhị ca làm như em có chồng rồi không bằng.
- Có người yêu cũng là hình thức trói buộc vậy Hạnh.
- Đâu có... Ừa! Nhưng sao nhị ca biết em có người yêu?
- Lúc nãy nói rồi. Chuyện gì của em nhị ca cũng biết hết. Chúc mừng em!
- Mừng cái gì?
- Em đã gặp một người rất hợp, một người có thể không chế được em.
- Không chế gì nhỉ? Và tại sao phải như vậy?

Kha không trả lời. Anh ngừng lại, dặt xe vào cổng trường. Cả hai chọn một băng đá ngồi xuống. Như Hạnh còn đang ngắm nghía các sinh viên đứng trên lầu thì Kha nói tiếp:

- Trong hai anh em nhà đó. Nếu Hạnh yêu Hưng thì cả hai sẽ suốt ngày cãi cọ vì những chuyện vớ vẩn, và hẳn sẽ ghen điên khùng vì tính thoải mái của em. Anh Duy thì khác. Trầm tĩnh, nghiêm nghị và bao dung hơn, nhất là không mê chơi như em. Sống với một người như vậy, em có thể yên tâm.

Như Hạnh lẩm bẩm:

- Chuyện gì của em, nhị ca cũng biết, lạ thật.
- Lạ lắm hả?
- Chứ gì nữa mà không lạ. Gần cả năm rồi, nhị ca có đến em đâu.

Kha nhún vai không trả lời. Như Hạnh nhìn anh thắc mắc:

- Sao nhị ca biết em... yêu anh Duy?
- Em đừng quên nhị ca là phóng viên.
- Không thèm nói chuyện với nhị ca nữa.

Như Hạnh héch mặt quay chỗ khác, dáng điệu giận dỗi y như mỗi lần bị trái ý. Kha phì cười làm hòa:

- Đừng giận nhị ca nữa. Đi lên lầu chơi Hạnh. Em thích ghé thăm lớp mình không?
- Còn ai nữa đâu mà thăm?

Nói vậy, nhưng Như Hạnh cũng đứng lên. Cô với Kha đi thơ thẩn qua các hành lang nhìn lớp học. Cuối cùng, Kha đứng lại dưới cầu thang.

- Chiều rồi, về đi Hạnh. Lúc này em không nên đi chơi lâu.

Như Hạnh quên khuấy chuyện chờ Duy, cô tròn mắt:

- Sao vậy?

Kha bước xuống các bậc thang:

- Không có sao hết. Tóm lại, em nên tập làm người lớn là vừa. Với em như vậy là hơi muộn đó.

- Lúc này nhị ca nói chuyện khó hiểu quá. Bộ có người yêu thì em không thể sống thoải mái sao?

Kha đứng lại, nửa đùa nửa thật:

- Nếu em yêu nhị ca thì có thể thoải mái, nhưng với người khác thì không.

Như Hạnh nhăn mặt:

- Nhị ca nói chuyện kỳ cục quá. Kỳ cả hai mặt chứ không phải hiểu theo nghĩa đơn giản đâu. Em lúc nàu cũng vậy, nhưng nhị ca rõ ràng là có thay đổi.

Cô nhảy lóc cóc xuống thang. Kha đi nhanh theo cô:

- Có thể em nói đúng. Nhị ca có thay đổi. Buồn hơn và thấy mình mất mát quá nhiều.

Như Hạnh đứng yên, quay lại nhìn Kha:

- Chuyện gì, kể cho em nghe được không?

- Muộn rồi, kể làm gì. Nhị ca không muốn em bị ray rứt.

Như Hạnh nghĩ nghĩ một lát. Cuối cùng cô khẽ lắc đầu:

- Lúc trước chuyện gì nhị ca cũng nói, còn bây giờ thì cứ úp mở với em. Chán ghê.

Kha không trả lời, anh đến chỗ lấy xe. Như Hạnh ngồi lên phía sau:

- Đi chơi thế này, em nhớ lúc còn đi học ghê. Lúc đó sao vui quá.

- Bây giờ em cũng vậy. Cũng có niềm vui khác đó chứ.

- Ồ... chắc vậy.

Mãi nói chuyện, Như Hạnh không để ý. Lát sau, cô mới nhận ra Kha đang chạy trên đường ngang qua nhà ba cô. Như Hạnh ngoái lại nhìn. Tim cô bỗng nảy lên một nhịp khi nhận ra Duy đang dắt xe vào sân. Không dám nhìn nữa, cô vội quay đi.

Cô bỗng vụt hiểu. Thì ra mấy ngày nay Duy về trễ vì đến đó. Như Hạnh thấy mình muốn khóc mà không khóc được. Cổ cô cứ nghèn nghẹn vì một cảm giác giận hờn.

Chia tay với Kha ở cổng, cô thần thờ đi lên phòng mình. Ngồi trước bàn học, cô chống tay nhìn ra khung cửa sổ. Không hiểu có phải mình đang chờ anh Duy về để nghe giải thích, hay đang muốn trốn chạy? Chỉ biết rằng mình thất vọng ghê gớm. Tưởng cả bầu trời bỗng nhiên trở thành màu xám. Cô mất hẳn Duy rồi hay có được anh một nửa vời đây?

Không phải vô cớ khi nghe người ta bảo mỗi tình đầu là mỗi tình khó quên. Duy cũng vậy. Làm sao anh ấy quên hẳn được Mỹ Phượng. Cô đâu có quyền đòi anh phải lựa chọn. Cô biết phải làm sao bây giờ?

Như Hạnh ngồi một mình trong phòng đến tối. Bóng tối bao phủ quanh cô lúc nào cô cũng không để ý. Cho đến lúc đèn trong phòng chợt sáng lên, Như Hạnh quay lại. Duy đang đi về phía cô:

- Sao em ngồi đây mà không bật đèn?

- Em thích bóng tối.

- Hôm nay lại có ý thích mới hả?

Anh vén mấy sợi tóc trước trán cô:

- Làm gì em có vẻ buồn vậy?

Tự nhiên cô gạt tay Duy ra:

- Không có gì.

Duy nhìn cô chăm chăm. Thấy bộ đồ trên người cô, anh hỏi với giọng hơi lo:

- Lúc này em đi đâu vậy?

- Đi chơi.

- Em đi một mình à? Anh đã dặn rồi.

Như Hạnh quay chỗ khác:

- Không phải đi một mình, mà là đi với nhị ca của em.

“Nhị ca của em” – Duy nhìn cô hơi lâu. Chuyện cô đi chơi với Kha không làm anh chú ý, nhưng thái độ của cô làm Duy không thể bỏ qua. Anh nắm tay Như Hạnh:

- Em giải thích đi.

Như Hạnh rút tay ra:

- Giải thích chuyện gì?

- Về thái độ của em.

“Anh mới là người giải thích” – Như Hạnh âm ức nghĩ thầm. Cô không còn xúc nổi để giận hờn khóc lóc như lúc trước, nhưng cũng không đủ bình tĩnh để hỏi Duy. Cô chỉ làm theo bản năng của mình mà không cần biết sẽ gây cho anh sự nghi ngờ.

Duy nhắc lại:

- Em giải thích thái độ của em đi.

Như Hạnh lạnh lùng quay chỗ khác:

- Anh làm ơn để tôi yên. Nếu còn tự trọng thì đừng nói chuyện với tôi nữa.

Duy đứng thẳng lên, cặp mắt sáng quắc:

- Cũng được. Anh chiều ý em.

Nói rồi, anh bỏ ra ngoài, cử chỉ của anh làm Như Hạnh tức tối. Bất giác cô òa lên khóc.

Buổi tối, cô bỏ cơm. Di Tu lên hỏi mấy lần cô cũng nhất định không xuống. Duy cũng không qua phòng cô. Không biết anh rúc trong phòng mình hay đã bỏ đi rồi.

Đến khuya Như Hạnh thay áo định đi ngủ thì Duy qua. Lúc này anh vào phòng cô rất tự nhiên chứ không gõ cửa trước nữa. Như Hạnh chưa kịp mặc xong áo. Cô che chiếc áo ngủ trước ngực, nhăn mặt:

- Ai cho anh vào phòng tôi mà không gõ cửa? Anh bất lịch sự lắm.

- Anh phải làm chuyện đó nữa sao?

Vừa nói, Duy vừa đến ngồi bên bàn nhìn Như Hạnh mặc áo. Như quan tâm đến vẻ cách biệt của cô, Duy kiên nhẫn:

- Nếu em bỗng thấy sai lầm khi yêu anh, hay đến giờ em mới nhận ra một điều gì đó, thì em cứ nói. Hãy thẳng thắn với anh, anh sẽ thông cảm. Em đừng cư xử như vậy.

“Tôi là như vậy đó. Tôi không phải con nít để tra vấn lời thôi.” – Như Hạnh nghĩ thầm. Cô muốn trách móc cho hả giận, nhưng thấy làm vậy tầm thường quá nên cô chỉ còn biết im lặng.

Duy nói tiếp:

- Không yêu nữa thì cũng có thể là bạn. Như vậy không hay hơn sao Hạnh?

Như Hạnh hiểu câu nói của anh theo ý của cô. Tự ái bùng lên, cô mím môi cố giữ cho giọng nói đừng run:

- Với tôi thì khác. Nếu không thương, tôi sẽ nói thẳng chứ không vờ ra vẻ cao thượng như anh. Giả dối lắm.

- Có nghĩa là em đã nói thẳng? Đó là cách giải thích thái độ của em tối nay phải không? Cũng được, dù sao thì anh cũng cảm ơn em đã thẳng thắn. Anh hứa sẽ không làm phiền em nữa.

- Rất cảm ơn.

Duy cười nửa miệng:

- Anh đang tự hỏi anh làm em hay vì tính em xúc nổi? Đến giờ em mới nhận ra rằng “Nhị ca của em” mới thật sự là tình yêu, hay vì em muốn bắt cá hai tay?. Ý nghĩ trong đầu em, anh không biết được. Nhưng để trở lại với Kha mà em chia tay với anh kiểu đó thì...

Như Hạnh nhìn Duy sừng sốt. Anh hiểu cái nhìn của cô theo nghĩa khác, và nói tiếp:

- Rồi một ngày nào đó, lương tâm em sẽ lên tiếng.

Nói xong, anh bỏ đi ra. Như Hạnh vẫn đứng yên một chỗ. Có nằm mơ cô cũng không tưởng tượng nổi Duy hiểu lầm kinh khủng vậy. Vậy mà cô hoàn toàn không có ý định thanh minh. Cô giải thích làm gì khi chính Duy mới là người bắt cá hai tay. Tự nhiên cô thấy căm ghét Duy đến mức không muốn nhớ cô đã từng yêu nữa. Duy ngọt ngào giống hết mẹ con Mỹ Phượng. Kiểu thanh tao chết người đó, cô đã hiểu, nhưng giờ mới hiểu đến Duy. Cô bỗng thấy một sự sụp đổ vô hình. Chỉ mới có mấy ngày mà tất cả đã thay đổi. Nhanh đến bàng hoàng cả người.

Mấy ngày liền, cô và Duy cố tránh mặt nhau. Duy thường ở lại công ty buổi trưa, và đến tối mới về. Nếu có gặp nhau trong nhà thì ai cũng lãnh đạm quay chỗ khác. Trong nhà không ai biết chuyện đó trừ hai người.

Tối nay, Như Hạnh vào quán cà phê với Kha. Buổi chiều cô đã gọi điện báo anh đến. Cô không nghĩ làm vậy là khiêu khích Duy, chỉ đơn giản là cô cần một người bạn mà cô có thể khóc trước mặt người ấy.

Họ ngồi ở một bàn sát tường. Chưa kịp cả gọi nước thì Như Hạnh thấy Duy và Mỹ Phượng đi vào. Mắt cô và Mỹ Phượng gặp nhau. Cô ta có vẻ kinh ngạc, rồi là vẻ thích thú không giấu giếm, cô ta ranh mãnh kéo áo Duy và hất đầu về phía bàn Như Hạnh. Rồi chọt ôm tay nép vào người Duy như một cặp tình nhân khăng khít. Rõ ràng là một cử chỉ quá thân mật ở giữa nơi công cộng.

Mặt Như Hạnh tái đi, cô quay nơi khác. Duy cũng nhìn cô, nhưng không có vẻ ngạc nhiên. Hình như anh thấy chuyện cô đi chơi với Kha không lạ nữa.

Kha gọi nước xong, quay lại nhìn Như Hạnh chằm chằm:

- Như vậy là sao Hạnh?
- Nhị ca muốn hỏi chuyện gì?
- Chuyện lúc nãy nhị ca vừa thấy?

Giọng Như Hạnh tắc nghẹn:

- Nhị ca thấy sao thì hãy hiểu vậy, đừng hỏi em.
- Chính vì hiểu nên Nhị ca mới hỏi. Em đừng giấu nữa được không?

Như Hạnh hơi ngẩng lên. Cổ mím cười... cô đọc nhỏ:

- “Mối tình đầu là mối tình khó quên. Những mối tình sau đó là sự gượng ép...” Vậy đó, nhị ca hiểu chưa.

Kha phà ngậm khói, lắc đầu:

- Nhưng chuyện em với anh Duy không phải như vậy. Tự anh ấy chia tay chứ có phải do hoàn cảnh đâu?

- Em không biết, chỉ hiểu theo những gì đã thấy. Nhị ca bảo em còn giải thích thế nào nữa bây giờ?

- Nhị ca nghĩ anh Duy không phải loại người yếu đuối như vậy.

- Em không biết, và cũng không có ý kiến.

- Em có điên không mà bảo không ý kiến? Trừ phi chuyện này không liên quan tới em, còn thì em phải phản ứng chứ.

Như Hạnh cúi xuống ly nước:

- Em biết phản ứng sao đây? Hai lần rồi em thấy anh Duy đi với chị Phương, nhưng họ không thấy em. Em nghĩ một khi ảnh còn vương vấn chuyện cũ thì em có hỏi cũng vô ích, chỉ khiến ảnh nói dối và đề phòng. Bồn phận của em là phải im lặng chờ. Cuối cùng là lặng lẽ rút lui, làm âm ỉ thì có ích gì hả nhị ca?

Kha im lặng nhìn cô thật lâu, vẻ ngạc nhiên lộ rõ trên mặt:

- Em làm người lớn từ lúc nào vậy Hạnh? Em chững chạc hơn nhị ca tưởng. Và một khi em hiểu được mình rồi, thì nhị ca không thể khuyên được điều gì hết.

- Đừng lo cho em. Em biết mình đang làm gì mà. Có điều... không thể không thấy khổ, nhị ca hiểu em không?

Kha nhìn Như Hạnh thương hại:

- Em long đong quá Hạnh. Nhị ca không yên tâm chút nào.

Như Hạnh vẫn không ngẩng đầu lên:

- Về nhị ca, em nhưc đầu quá.

Kha chiều ý cô. Đưa cô về trước cổng anh bắn khoăn:

- Em làm nhị ca không yên tâm chút nào. Bình tĩnh đừng làm bậy nghe, mai nhị ca đến.

- Dạ.

Kha về rồi, Như Hạnh chậm chạp qua vào nhà. Cô ngồi nơi băng đá chờ cho nổi xúc động lắng xuống rồi mới vào nhà, vẻ mặt bình thản.

Nằm xuống giường, cô nghe tiếng chân Duy trên hành lang. Ngang qua phòng cô, anh cũng không ngừng lại. Cô nghe anh và Hưng nói gì đó khá lâu, rồi trong nhà hoàn toàn yên lặng.

Cô ngồi dậy ôm gối vào lòng, khóc một cách lặng lẽ. Tất cả mọi người trong nhà, kể cả Kha, đều không biết cô đau khổ hơn nghìn lần những gì cô biểu hiện. Đau khổ đến mức tuyệt vọng, cô không muốn sống nữa.

Sáng hôm sau cô dậy muộn. Trong nhà vắng hoe. Cô thay đồ định đi ra đường thì Mỹ Phượng đến. Rất tự nhiên như thể ở nhà mình, Mỹ Phượng ngồi dựa ngửa người trên salon:

- Cô định đi chơi hả? Tôi đến lúc này coi bộ cản trở quá hả? Nhưng không sao đâu. Nói chuyện vài phút thôi, ngồi đi.

Như Hạnh đứng dựa tường, im lìm nhìn Mỹ Phượng. Cô ta chợt cười vui vẻ:

- Thế nào. Lúc tối đi chơi vui không? Tình cũ không rữ cũng về hén. Không ngờ cô cũng lang bang dữ. Bây giờ anh Duy mới sáng mắt ra. Dĩ nhiên anh phải quay lại với tôi thôi.

Thấy Như Hạnh không trả lời, cô thích thú:

- Bây giờ cô định thế nào?

- Chị muốn hỏi gì?

Mỹ Phượng so vai, há mắt về phía Như Hạnh:

- Định chừng nào cúat khỏi nhà này vậy?

Môi Như Hạnh chợt run lên:

- Đó là chuyện của tôi. Yêu cầu chị đừng xen vào.

- Xí! Chuyện của tôi? không phải, chuyện của cả anh Duy nữa. Anh ấy bảo tôi lựa lời khuyên cô đi khỏi đâu đó. Tự trọng một chút đi.

Như Hạnh choáng váng nhìn Mỹ Phượng. Cô tưởng mình sắp khụy xuống đến nơi và ráng đứng vững hơn. Mỹ Phượng nhìn lại cô, cười hả hê:

- Thật không hiểu nổi tự ái của mấy người đê đầu. Sao không bảo thằng bò nó lo cho chỗ ở, bám theo anh Duy làm gì để người ta phải bực mình? Chẳng lẽ cô đợi chính anh mở miệng đuổi mới chịu đi sao? Anh nói không tiện nên bảo tôi nói giùm đó.

- ...

- Còn nữa, nếu có đi khỏi thì cứ lặng lẽ rút. Làm ơn đừng nói với ai trong nhà để đổ tiếng oán cho anh Duy đó.

Môi Như Hạnh cứng ngắc không nói được. Mỹ Phượng đứng dậy:

- Thôi nghe, nói ít hiểu nhiều. Đi càng sớm càng tốt. Cô như vậy rồi, anh Duy mới thấy thương tôi nhiều hơn. – Cô cười đắc thắng. – Có thể chứ. Cái gì là của tôi thì rất cuộc cũng trở lại là của tôi.

Nói rồi, cô bỏ về. Như Hạnh vẫn đứng im sát tường. Bất giác cô ngã người xuống ghế. Úp mặt trong tay khóc nức nở. Cả một đêm mất ngủ, bây giờ Mỹ Phượng đến ném vào mặt cô một sự xỉ vả chà đạp. Cô không chịu đựng được nữa. Thần kinh như rã rời. Trong nỗi tuyệt vọng vô bờ bến, và cô khóc tưởng không còn đủ nước mắt để xoa dịu khổ đau cứ giằng xé trong lòng.

Tất cả những điều Mỹ Phượng nói đều đúng cả. Giá mà có thể được nghỉ ngơi, có lẽ cô còn hy vọng một điều gì đó. Giờ thì cô không hoài nghi gì cả. Nhưng điều làm cô thấy tan nát cả lòng là sự cư xử của Duy. Tại sao anh mượn Mỹ Phượng làm điều đó chứ? Một sự trả thù vừa thâm hiểm vừa tàn nhẫn. Anh dồn cô vào trong tường một cách kín đáo và thản nhiên. Chỉ có cô là thụ động nhận chịu. Bởi một đứa con gái không cha mẹ, không việc làm và không cả cửa nhà như cô thì biết bám víu vào đâu.

Tiếng chuông reo làm cô nín khóc ngẩng đầu lên. Cô đến nhắc ống nghe:

- Alô. Như Hạnh đây.

Bên đầu kia im lặng hơi lâu. Như Hạnh ngạc nhiên định hỏi thì giọng nói khàn khàn vang lên:

- Hạnh! Con nhận ra ba không?

Mắt Như Hạnh chợt mở lớn kinh ngạc. Tim cô đập loạn trong lồng ngực. Sự chấn động làm cô đứng đờ người quên cả mọi cảm xúc. Cô không biết mình đang nghĩ gì và chỉ đứng im. Giọng bên kia lại vang lên:

- Con nghĩ gì vậy Hạnh?

Phản ứng đầu tiên của cô là ngạc nhiên:

- Làm sao ba biết chỗ ở của con?

- Dì con nói.

- Dì Diễm hả ba?

- Đừng giận nghe con. Là vì ba...

Ông im lặng. Câu giải thích còn bỏ lơ lơ. Nhưng Như Hạnh quá rối rắm nên không để ý, giọng cô gấp rút:

- Ba còn đó không? Ba nói gì đi.

- Thế này Hạnh ạ. Hay là ba con mình gặp nhau nói chuyện nhiều hơn. Ba sẽ đến đón con, con chịu không?

- Dạ.

- Khoan, Hạnh à!

- Dạ.
- Nhà có ai không con?
- Dạ không. Chỉ có mình con.
- Vậy con ra cổng chờ ba nghe. Ba đến đón con ngay đây.
- Dạ.

Như Hạnh gác máy. Cả người như căng thẳng vì cảm giác bất ngờ. Tay cô run lên, lạnh ngắt. Mười năm rồi cô không thấy mặt ba. Mười năm cô là đứa con bị quên lãng. Thế rồi bỗng nhiên ba gọi cô, như chưa hề có khoảng thời gian xa cách... làm sao cô không cảm thấy bàng hoàng.

Định thần lại, Như Hạnh đứng dậy đi ra sân. Cô như thoát ly thực tế và đầu óc cứ miên man trong thế giới bồng bênh lơ lửng. Đến nỗi không nhớ mình phải thay đồ khi ra khỏi nhà. Rất may là sáng nay cô đã làm việc đó.

Chiếc du lịch sang trọng đỗ xích trước cổng. Như Hạnh chạy ra. Ông Huỳnh mở cửa xe cho cô. Như Hạnh ngồi vào như cơn mê. Cô nhìn ông không chớp mắt. Ông cho xe lướt tới, cả ông cũng im lặng.

Thật lâu, ông lên tiếng:

- Con đã thành người lớn rồi. Con gái ba đẹp và giống mẹ lắm.

Như Hạnh không nói được lời nào, chỉ khóc, cảm giác tủi thân... oán giận. Thương yêu làm cô không nói được gì, ngoài nước mắt ràn rụa trên mặt. Mười năm nay, cô có ba cũng như không có, những đêm tỉnh giấc mơ, cô thể với lòng sẽ căm ghét, sẽ không nói chuyện hay nhìn mặt ba. Vậy mà bây giờ... cô không còn nhớ mình đã căm thù, chỉ có tình cảm mừng rớt nước mắt... cô cũng không hiểu tại sao mình như vậy.

Hai cha con vào một nhà hàng thưa khách. Ngồi đối diện ông bên bàn, cô chống tay, giấu mặt trong chiếc khăn ông đưa và khóc rầm rức.

Ông Huỳnh vỗ nhẹ tay cô:

- Nín đi con! Con muốn ăn gì?
- Ăn gì cũng được ba ạ.

Ông gọi cho cô đĩa bánh và ly nước. Đến giờ Như Hạnh mới nhớ sáng giờ mình chưa ăn gì, nhưng cô không còn tâm trí để ăn nữa.

- Mấy năm sau này, con sống với ai Hạnh?
- Với dì Ngân. Ba biết rồi phải không?
- Mẹ con gửi con cho dì ấy à?
- Dạ.
- Con giận ba không Hạnh?

Như Hạnh lắc đầu:

- Lúc trước con có ghét ba, nhưng bây giờ thì không. Con là con của ba mà.

Ông Huỳnh nhìn chỗ khác, vẻ mặt trầm ngâm. Giọng ông ray rứt:

- Con không ghét ba thật sao? Thật ra thì ba...

Ông lắc đầu không nói nữa. Hai cha con lại im lặng thật lâu. Ông nhìn đăm đăm vào một điểm, vừa bị khổ tâm vừa bị giảng xé. Ông không biết nói gì với cô dù muốn nói rất nhiều. Ông không quen diễn đạt tình cảm của mình, nhất là tình cảm đó bị lấn át bởi sự thúc bách của bà Diễm.

Như Hạnh đã nín khóc, cô cũng ngồi im. Thật là lạ, lúc này cô tưởng cha con sẽ nói nhiều chuyện lắm. Cô tưởng tượng thật nhiều. Rằng cô sẽ kể với ông về quãng đời đã qua, về nỗi khổ của mẹ và cảm giác tủi thân của đứa con bị bỏ rơi. Cô nghĩ ba sẽ hỏi cô nhiều lắm, vậy mà ông cứ lặng im. Chẳng lẽ ba không có gì để nói với cô?

Ông Huỳnh chợt lên tiếng:

- Sống với dì Ngân, con có hạnh phúc không Hạnh?

- Dạ, hạnh phúc.

- Mẹ con gọi con cho bà ấy à?

- Dạ.

- Mẹ con hận ba nên muốn trả thù, phải không Hạnh?

- Dạ, không có đâu ba.

Như Hạnh ngỡ ngàng nhìn ông. Ba nghĩ lạ quá! Cô ngập ngừng:

- Sao ba nghĩ vậy hả ba? Mẹ gọi con cho dì Ngân nuôi vì lo cho con. Vậy mà ba nghĩ mẹ trả thù... con không hiểu. Mà trả thù ai kia?

Ông Huỳnh nhăn trán như thật khó nghĩ. Ông lưỡng lự thật lâu, cuối cùng nói như bắt buộc:

- Hạnh à! Con nên buông tha Mỹ Phượng, đừng trả thù nữa con ạ. Con không sung sướng... nó khổ đã đành mà ba cũng được yên thân. Ba già rồi, chỉ muốn yên ổn. Nếu thương ba, con đừng phá hoại hạnh phúc gia đình ba, con ạ.

Như Hạnh nhìn ông trân trối. Có nằm mơ cô cũng không tin những lời ông nói là có thật. "Ba nói gì vậy? Ba nói gì vậy?" Trong đầu cô vang lên tiếng gào thét phẫn nộ. Vậy nhưng cô vẫn ngồi im.

Giọng cô lạc đi:

- Dì Diễm nói với ba rằng con giết anh Duy của chị Phượng để trả đũa, đúng không ba? Ba có tin con gái ba làm như vậy không?

Ông Huỳnh tránh nhìn cô:

- Ba không có ý kiến. Nhưng ba chỉ khuyên một điều. Chuyện người lớn hãy để người ta phán xét. Con còn nhỏ, đừng hành động mù quáng như vậy Hạnh, Mỹ Phượng nó không có lỗi gì với con đâu.

- Vậy ba muốn con làm gì hả ba?

- Con đừng làm khổ con Phượng nữa, Hạnh ạ.

- Còn con thì sao? Còn con gái của ba thì ba có lo không? Ba có nghĩ đến con không?

- Ba xin lỗi con, Hạnh ạ. Nhưng đó là lỗi của ba đối với con. Con hãy buông tha đi Diễm với Mỹ Phượng.

Ngực Như Hạnh phập phồng, môi cô run lên bần bật. Không kiềm chế được nữa, cô đứng bật dậy:

- Ông không phải là ba của tôi. Một người cha thật sự không cư xử với con mình như vậy.

Cô ngẩng đầu lên, hất tóc ra sau, cố nén tiếng nấc:

- Đừng bao giờ ông gọi điện cho tôi nữa. Trên đời này, tôi chỉ có mẹ mà thôi.

Cô xô ghế qua một bên, chạy như điên ra ngoài. Mặc cho ông Huỳnh gọi theo:

- Hạnh! Nghe ba nói đi con. Hạnh...

Ông lách người đuổi theo cô, nhưng bóng Hạnh đã lẫn mất ngoài phố.

Cô đi như người mất trí. Hoảng loạn và căm hận, suýt nữa cô đã va vào một chiếc du lịch đang lướt qua. Tiếng quát của người tài xế làm cô tỉnh trí lại, và đi nép vào lề đường.

Cô vào công viên gần đó, và tìm chỗ vắng người... ngồi bó gối. Gục mặt trong nắm tay, cô không khóc. Nhưng vai cứ run lên vì tiếng nấc tức tưởi. Giờ đây cô chỉ còn nghĩ đến cái chết. Trước đây một giờ, cô tưởng mình còn có một niềm vui, một tình thương có thể níu kéo cô với cuộc đời, nhưng giờ thì hết rồi. Sự phẫn nộ như đốt cháy cả tim gan. Cô đứng bật dậy, bứt rút vò nát chiếc lá trong tay.

Có thể nào tin trên đời có những người cha như vậy. Sau mười năm bỏ con mình, để rồi cần gặp chỉ là yêu cầu nó hãy để gia đình riêng của mình được êm ấm. Ích kỷ! Vô lương tâm! Nhu nhược!

Như Hạnh cuồn giận với ý nghĩ đó. Cô tưởng cả người bị đốt cháy vì căm hận, rồi bỗng nhiên cô thấy lòng lặng ngắt, lặng đến bình thản. Cả người cô yêu cũng bỏ rơi cô, trên đời này cô còn được tình thương nào là thật sự.

Như Hạnh đứng cạnh những chấn song nhìn ra đường. Nếu có chết chỉ có di Ngân là người buồn thật sự, nhưng rồi di sẽ quên. Dù sao cô cũng chỉ là con bé đi nhặt được ngoài đời mà thôi, đó đâu thể gọi là mất mát.

Cô bặm môi. Tự nhiên nước mắt lại trào ra. “Ba ơi! Khi nhận được điện thoại của ba, con mừng rơi nước mắt. Con hiểu mấy năm qua con tự dối lòng là căm hận. Tự đáy lòng con là tình thương thiêng liêng nhất trên đời, nhưng ba thì có thương con đâu. Giữa lúc con cô đơn nhất thì ba cũng bỏ mặc con. Con mắt hết rồi.”

Cô chùi nước mắt, đi đến một tiệm thuốc Tây gần nhất. Khi cô về nhà thì đã bắt đầu tối. Duy đang ngồi xem phim một mình. Thấy cô đi ngang anh gọi lại, giọng hồ hững:

- Lúc này Kha đến tìm em, nhấn là em về nhà thì chờ một lát sẽ trở lại.
- Cám ơn.

Cô đi lên lầu. Chưa kịp thay đồ thì dì Tư ló đầu vào:

- Cô Hạnh! Có điện thoại.

Như Hạnh nhét vội hộp thuốc vào tủ rồi đi xuống. Cô cẩn thận khóa cửa lại. Không để ý cái nhìn nghi ngờ của dì Tư về cử chỉ không bình thường của mình.

Cô xuống phòng khách. Duy hơi tránh người cho cô bước qua. Mắt vẫn dán vào màn hình như không quan tâm đến cô.

Như Hạnh cầm ống nghe lên:

- Alô. Nha Hạnh đây.
- Hạnh hả? Em làm gì đó?

Giọng của Kha làm cô thấy nhẹ nhàng, cô khẽ cười:

- Nhị ca phải không? Lúc chiều nhị ca đến em hả?
- Ừ. Em đi đâu suốt ngày vậy?
- Em đi chơi.
- Sao không chờ nhị ca?
- Em quên.
- Hôm qua về có ngủ được không Hạnh?
- Em bình thường.
- Nhưng không vui, đúng không?
- Em không có gì đâu, nhị ca đừng lo.
- Bây giờ nhị ca đến chơi với em, được không?

Như Hạnh khẽ lắc đầu:

- Để mai đi. Bây giờ em mệt lắm.
- Cũng được. Ngủ ngon! Đừng suy nghĩ gì nhiều nghe không?
- Dạ. "Bai" nha nhị ca.

- Bye!

Như Hạnh gác máy, lặng lẽ đi lên phòng.

Cô nằm xuống giường, ý nghĩ về cái chết làm cô thấy thanh thản lạ lùng. Còn sống là còn vương mang đau khổ, chết rồi là hết tất cả. Cô có thể dừng dung khi hình dung Duy sống với Mỹ Phượng. Rồi đây những chuyện ấy không liên quan gì tới cô nữa, có gì phải buồn đâu.

Sáng sớm Kha tranh thủ ghé đưa Như Hạnh đi ăn sáng. Sau đó cả hai cùng ngồi quán cà phê đến tận giờ đi làm. Anh hẹn chiều tan giờ đến đón cô, nhưng Như Hạnh từ chối. Cô cần có thời gian dài cho một chuyến ra đi.

Buổi trưa chỉ có cô và Hưng bên bàn ăn. Hấn ăn một cách lặng lẽ và vội vàng như muốn tránh mặt cô. Như Hạnh cười khẽ, đâu phải chỉ là bây giờ. Mấy ngày nay Hưng cũng trở nên lảm li với cô. Trong nhà chỉ có dì Ngân là vẫn bình thường. Dượng Minh thì không nói đến. Dượng ít để tâm đến mọi người, nên cô không thấy buồn khi bị bỏ rơi. Nhưng điều đó bây giờ còn ý nghĩa gì nữa.

Ăn xong cô trở về phòng. Soạn tất cả thư từ và nhật ký ra định đốt thì dì Ngân đi vào. Dì có vẻ ngạc nhiên:

- Con làm gì vậy?

Như Hạnh nói dối:

- Dạ, con dọn dẹp phòng cho sạch.

Dì Ngân không để ý nữa, bà ngồi xuống giường:

- Con với thằng Duy có chuyện gì vậy Hạnh?

- Dạ, đâu có gì. Con bình thường.

- Con nói thật không? Hai đứa bình thường mà con Phượng lại đến đây à? Nó đang ở bên phòng thằng Duy, con không biết hả?

Như Hạnh cảm thấy đau nhói, nhưng lập tức ý nghĩ khác lần áp cô. Điều đó sẽ vô nghĩa thôi. Chỉ tối nay thôi... tất cả đều vô nghĩa. Ý nghĩ đó làm cô trở lại bình thản. Cô lắc đầu như không:

- Dạ, con không biết. Chắc anh Duy gọi chị Phượng tới có chuyện gì đó.

- Lúc này dì bận không ở nhà thường. Có chuyện gì con không được giấu dì nghe Hạnh.

- Dạ.

- Vậy thì con phải nói thật. Con Phượng đến đây làm gì?

- Con không biết dì ạ. Anh Duy không nói gì hết.

- Được rồi. Để tối nay dì hỏi thằng Duy. Nó đâu được phép ngang dọc trong nhà như vậy. Có chuyện gì ngồi dưới phòng khách không được sao? Quá đáng lắm.

Bà đứng dậy đi ra ngoài.

Như Hạnh bước đến khóa cửa lại, rồi tiếp tục dọn dẹp. Xong, cô mở hé cửa. Thấy trong nhà không có ai, cô xuống bếp tìm chiếc thau. Trở lên phòng, cô xé từng trang nhật ký, ngồi tư lự nhìn chúng cháy vèo tạo nên ngọn lửa lung linh.

Tay vẫn đều đặn bỏ giấy vào thau lửa, đầu óc cô suy nghĩ miên man. Cô tự hỏi mình có dại dột hay sợ hãi không khi đi về phía cái chết? Nhưng cô không hình dung được gì cả. Không. Không hề xuẩn ngốc. Vì nếu sống để nhận lấy những mất mát và nỗi khổ dần vặt như bây giờ, cô không đủ can đảm.

Buổi chiều, Kha lại đến rủ đi chơi, nhưng cô từ chối. Ngồi một mình nơi phòng khách, cô thấy Hưng đi xuống. Hấn diện thật đẹp, có lẽ đi sinh nhật hay tiệc tùng gì đó. Thường hẳn rủ cô đi theo, nhưng hôm nay hẳn phớt lờ như không thấy cô ngồi đó. Cô cũng im lặng như không hỏi hẳn đi đâu.

Hưng đi một lát thì Duy cũng xuống. Cả anh cũng không nhìn Như Hạnh. Cô biết là anh đến Mỹ Phượng. Tự nhiên cô thấy mọi việc trước mắt diễn ra như các diễn viên trên sân khấu. Cô chỉ xem chứ không thấy mình đang sống với nó nữa. Thật nhẹ nhàng làm sao cảm giác đứng dừng.

Cô bật TV xem, dáng điệu bình thản như không. Chợt ngoài cổng có tiếng mở cửa, rồi dì Ngân đi vào:

- Con không đi chơi sao mà ngồi một mình vậy? Duy đâu?
- Con không biết. Hồi nãy thấy ảnh đi đâu đó, con nghĩ chắc đi chơi.

Dì Ngân dặn:

- Chừng nào nó về, con bảo nó lên phòng dì nghe. Dì nằm một chút. Nhức đầu quá!
- Dạ.

Cô lại ngồi in xem TV đến khuya rồi đi lên phòng mình. Mở tủ lấy hộp thuốc, cô lẩm nhẩm đếm từng viên. Rồi gỡ chúng ra khỏi vỉ bỏ vào hộp xong, cô xuống bếp lấy nước. Đang rót đầy ly, bỗng có tiếng chân. Dì Tư đi vào:

- Cô Hạnh uống nước khuya vậy?

Như Hạnh giật bản mình như bị bắt quả tang, ly nước trên tay cô sóng sánh đổ tràn ra ngoài. Cô đưa tay lên chặn ngực. Vờ rót thêm nước để cử chỉ được tự nhiên:

- Dì Tư chưa ngủ hả?
- Nãy giờ coi TV, khó ngủ quá cô.

Vậy ra, nãy giờ dì Tư cũng xem TV mà cô không hay. Không lẽ cô bôi rối đến vậy sao?

Cô quay lại, cố mỉm cười:

- Con đi ngủ nghe dì Tư?

Nói rồi, cô lặng lẽ đi lên. Cô gặp Duy ở đầu cầu thang. Anh nhìn ly nước trên tay cô nhưng không nói gì, chỉ đứng qua một bên nhường đường cho cô.

Dì Tư đứng chờ Duy ở cửa, nói nhỏ:

- Cậu Ba! Hôm qua giờ, sao tui thấy cô Hạnh lạ lạ. Có chuyện gì không cậu?

Duy nhíu mày:

- Dì nói lại cái gì?

- Hồi chiều qua tui thấy cô giấu hộp gì đó. Thấy tui, cô giật mình. Tui nghi nghi nên hỏi tới lên vô phòng cô coi cái gì. Tui thấy có mấy vỉ thuốc.

Duy nhìn dì Tư chăm chăm. Anh chợt liên tưởng đến vẻ mặt và ly nước trên tay Như Hạnh lúc nãy. Có lẽ nào Như Hạnh tự tử? Duy không cảm nhận, mà là phán xét. Anh đi thật nhanh lên cầu thang.

Như Hạnh cầm bịch thuốc trên tay, cô chỉ mới uống được vài viên. Nghe tiếng gõ cửa, cô hoảng hốt nhét phần còn lại vào ngăn bàn rồi ra mở cửa.

Duy vào phòng, không nhìn cô, anh đi thẳng đến bàn mở ngăn tủ. Như Hạnh nhào tới định đóng nó lại, nhưng không kịp. Thấy mấy viên thuốc nằm lăn lóc, Duy nổi nóng giáng cho cô một bạt tai:

- Đồ ngu!

Bị đòn bất ngờ, Như Hạnh nghe đầu óc choáng váng quay cuồng. Cô cố định thân lại, tức run lên:

- Anh là người như vậy đó sao? Tới giờ tôi mới hiểu con người anh.

Duy lắc mạnh đầu. Anh nhìn Như Hạnh dụi giọng:

- Em đừng đại dột như vậy. Nói thật với anh đi, em có uống viên nào chưa?

- Tôi làm gì kệ tôi, đừng xen vô chuyện riêng của tôi. Anh đi ra đi! Anh tưởng tượng chuyện gì vậy?

Duy nói như năn nỉ:

- Anh xin lỗi đã hơi nóng tính. Nhưng đừng giấu anh nữa Hạnh. Em đã uống chưa? Nói thật với anh đi.

- Chưa.

- Nhưng em định làm gì vậy? Chuyện gì để phải giải quyết cách đó? Sao em đại dột như vậy?

Như Hạnh hất tóc ra phía sau, lầm lì:

- Tôi đại dột chuyện gì?

Duy hỏi lại:

- Vậy sao em tự tử?

Cô quay mặt chỗ khác:

- Sao anh giỏi tưởng tượng quá vậy? Mỗi người có một cuộc sống riêng, đừng ai xen vào chuyện của ai hết. Nếu như tôi có làm gì đi nữa, cũng không liên quan tới anh.

Duy cười nhếch miệng:

- Em nghĩ đơn giản vậy sao? Em đang sống ở nhà anh mà Hạnh.

- Tôi không thích nói chuyện lúc này. Anh không thấy khuya rồi sao?

Cô định bỏ ra ngoài, nhưng đã bị Duy giữ lại. Anh ấn cô ngồi xuống ghế:

- Tại sao em muốn uống thuốc? Nói đi.

- Tôi không muốn nói.

Duy như phát điên lên:

- Em nói không? Anh sẽ đưa em đến bệnh viện. Đừng để trễ quá nhe không.

Như Hạnh cố đẩy Duy ra. Anh trừng mắt nhìn cô, lắc vai cô thật mạnh.

- Nói mau đi! Em có uống thuốc chưa?

- Buông ra! Ra khỏi phòng tôi mau! Đừng làm phiền tôi nữa.

- Nếu em không nói, anh sẽ gọi mọi người vào đây. Em muốn anh làm lớn chuyện không?

Như Hạnh không trả lời, cô bắt đầu ngật ngưỡng và nói năng lung tung không mạch lạc. Duy mím môi nhìn cô. Anh định qua phòng gọi bà Ngân thì thấy dì Tư đứng thập thò ngoài cửa. Anh gật đầu ra hiệu:

- Dì qua gọi mẹ con giùm.

Mọi người lao xao trong phòng Như Hạnh. Cô vẫn không nghe thấy và bắt đầu chìm vào giấc ngủ thật nhanh.

Bà Ngân nóng ruột mặc thêm áo để đưa cô vào bệnh viện. Hưng và ông Minh chuẩn bị xe dưới nhà. Duy giúp mẹ mặc áo cho Như Hạnh. Anh im lặng nghe giọng bà nghiêm khắc:

- Nếu nó có chuyện gì thì con đừng về nhà này nữa. Chuyện này không do con gây ra thì do ai đây? Con cư xử như người không ra gì, mẹ không ngờ con là như vậy.